

Életünk a Dunakanyarban

A „világ legdrágább modellje”, így nevezte Pátzay Pál a nagyapám, Bartóky József által vásárolt kis zebegényi parasztházat a hozzá tartozó nagy kerttel, ami azután Apám legkedvesebb tartózkodási helye és az én paradicsomi gyermekkorom színhelye lett. Minden volt itt, a káposztáskerttől a fenyőkkel benőtt miniatűr hegycsúcsig. A szelíd gesztenyefákkal díszített dombtetőről csodálatos kilátás nyílt Szob és Pilismarót felé a Duna impozáns panorámájára.

Apám, ahogyan én emlékszem, tavasztól őszig minden reggel felsétált a dombra, ahonnan a felhők játékát, a víz színének változását figyelte. Egész életén át kimeríthetetlen témát jelentett számára a Dunakanyar látványa. Ha délután látogatók jöttek, ők sem térhettek ki a hegymászás elől, meg kellett csodálniuk a dombról a naplementét, amelyhez foghatót sehol sem lehetett látni.

A két világháború között nyaranként Zebegénybe látogató festőbarátok felfedezték a szemközti, pilismaróti partot is. Gabula mester segítségével szereztek egy terjedelmes, kék-fehérre festett öblös ladikot, amit rögtön elneveztek Edénynek. Egy nyári napon - úgy, mint sokszor máskor - csapatostul átkeltünk a Dunán és a gyerekek örömeire szép, homokos parton ért földet a csónak. A társaság a bokrok árnyékában helyezkedett el, míg Apám észrevette, hogy párszáz méterre egy pásztorfiú teheneket hajt a Dunához itatni. Soha nem hagyta otthon a festékes dobozát és a mappáját. Most is hozzáfogott egy akvarellhez, miközben a pásztorfiú a háta mögött figyelte a munkát. Amikor elkészült, felkiáltott: Minő szép! Apám szerint ez volt a legszebb dicséret, amit valaha is kapott.

T. Szőnyi Zsuzsa